

OBJAWIENIE BOŻE A OBJAWIENIA PRYWATNE

List Episkopatu Polski na Niedzielę Biblijną

Siostry i Bracia, Umiłowani w Chrystusie Panu!

Przed chwilą wybrzmiały słowa Jezusa: *Pokój wam! To Ja jestem!* Pan skierował je do uczniów, którzy przeżywali rozczarowanie i bali się o swoją przyszłość. Ten, któremu zaufali umarł na krzyżu. Jezus znając ich myśli przywołał słowa Mojżesza, Proroków i Psalmów, a nade wszystko przypomniał im swoją naukę. Tak stanął pośród nich jako ostateczny Objawiciel Boga. Nam zaś daje istotne wskazanie, aby w kształtowaniu życia chrześcijańskiego odnosić się do Pisma świętego, a zwłaszcza do Jego Ewangelii i nauczania Apostołów, wiernie przekazywanego i wyjaśnianego przez ich następców. Chodzi o to, aby swoją chrześcijańską tożsamość i egzystencję budować na mocnym fundamencie apostołskiego depozytu wiary i nie przeceniać wartości objawień prywatnych, a tym bardziej nie opierać swej wiary na bliżej nieokreślonych wizjach. Jezus odsyła nas wyraźnie do Objawienia Bożego danego całemu ludowi. Przypomnijmy zatem jego wartość i zapytajmy o znaczenie objawień prywatnych.

1. Bóg objawia się w stworzeniach i w historii

Autor Księgi Mądrości uczy, że z wielkości i piękna stworzeń poznaje się przez podobieństwo ich Stwórcę (Mdr 13,5). Św. Paweł, w Liście do Rzymian, dodaje: *Albowiem od stworzenia świata niewidzialne Jego przymioty – wiekuista Jego potęga oraz bóstwo – stają się widzialne dla umysłu przez Jego dzieła* (Rz 1,20). Jeszcze bardziej objawia się Bóg w człowieku, którego stworzył *na swój obraz* (Rdz 1,27). Daje poznać, jak wielka jest Jego moc, mądrość i miłość, skoro jako Stwórca obdarzył człowieka tak cennymi darami jak: wartość własnego ciała, dar rozumu, dar wolności, sumienie i „prawo naturalne” (por. *Verbum Domini*, 9).

Podobnie w wydarzeniach, które tworzą historię zbawienia, Bóg objawia się jako Jedyny Pan życia, troskliwy Ojciec i sprawiedliwy Sędzia (por. *Konstytucja o Objawieniu Bożym*, 2-3). Pierwszych rodziców nie zostawił w mocy kusiciela i grzechu, ale przywrócił im nadzieję i zapowiedział zwycięstwo (por. Rdz 3,15-21). Gdy nieprawość ludzi sprowadziła na ziemię potop, ocalił sprawiedliwego Noego i błogosławił jego potomkom (por. Rdz 6,13-22; 9,1-17). Abrahama prowadził nowymi drogami i poprzysiągł mu, że uczyni z niego wielki naród (por. Rz 12,2). Mojżeszowi objawił swoje imię: JESTEM (por. Wj 3,13-15) i był przy nim z całą swoją Mocą, gdy wyprowadzał Izraela z Egiptu i zawierał Przymierze na Synaju. Salomonowi dał Mądrość do odróżniania dobra od zła. Prorocy słuchali Jego Głosu, który napominał lud i budził nadzieję na przyjście Mesjasza. A ostatecznie, w wydarzeniach i słowach składających się na dzieje Chrystusa, doprowadził objawienie swe do końca.

2. Pełnia Objawienia Bożego w Chrystusie

Z dzisiejszej Ewangelii wynika, że zmartwychwstały Jezus objawia nam Boga, który JEST w Nim, a przez Niego jest pośród uczniów! Do zatrzwożonych i wylęklonych apostołów,

którym wydaje się, że widzą ducha, mówi: *Czemu jesteście zmieszani i dlaczego wątpliwości budzą się w waszych sercach? Popatrzcie na moje ręce i nogi: To ja jestem* (Łk 24,38-39). W ten sposób wyznaniem: *Ja jestem*, Jezus zwiastuje uczniom swą Boską tożsamość. Oni zaś poznają, że jest odwiecznym Synem Boga, który stał się człowiekiem i pojmują Jego świadectwo: *Ja i Ojciec jedno jesteśmy* (J 10,30).

Tak, w Jezusie z Nazaretu Bóg objawił w sposób pełny i definitywny swoją obecność w dziejach świata. Dał się poznać w swoim Synu, który *jest odblaskiem Jego chwały i odbiciem Jego istoty* (Hbr 1,3). Dlatego apostoł Filip usłyszał od Jezusa: *Kto mnie widzi, widzi także i Ojca* (J 14,9). Żydom oznajmił: *Abraham, ojciec wasz, rozradował się z tego, że ujrzał mój dzień – ujrzał go i ucieszył się* (J 8,56). A wstępując do nieba zapewnił uczniów: *Oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata* (Mt 28,20).

Apostołowie objawioną im prawdę o świętej Obecności Boga w Jezusie Chrystusie przekazali wszystkim, którzy ich słuchali: *To wam oznajmiamy, co było od początku, cośmy usłyszeli o Słowie Życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotykały nasze ręce – bo Życie objawiło się. Myśmy Je widzieli i o Nim świadczymy. Głosimy wam Życie wieczne, które było w Ojcu, a nam zostało objawione* – zapewnia święty Jan pisząc do pierwszych chrześcijan (1J 1,1-3).

Dlatego Kościół naucza, że pełnię swej Obecności, która jest Życiem i Miłością, Bóg objawił w osobie Chrystusa (por. Hbr 1,1-2). On jest *jedynym, doskonałym i ostatecznym Słowem Ojca*. W Nim Bóg otworzył przed ludźmi całą swoją Tajemnicę. I nie będzie już innego Objawiciela (por. *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 65).

3. Ewangelia Chrystusa objawia całą Prawdę Boga i Jego Miłość

Przez Chrystusa i w Chrystusie Bóg „przemówił” do wszystkich narodów (por. Hbr 1,1-2). Głosząc Ewangelię, Jezus dał ludziom poznać Prawdę, która wyzwala z niewoli bałwochwalstwa i ateizmu (por. J 8,31). Oznajmił wszystkim, że *Bóg umiłował świat* (J 3,16). Słowami pełnymi dobroci i przyjaźni zaprosił każdego człowieka do dialogu z Bogiem (por. J 15,15). *Zwraca się do ludzi jak do przyjaciół i obcuje z nimi* (por. Bar 3,38). Więcej, stwarza im możliwość takiego przystępu do Ojca (por. Ef 2,18), że *stają się uczestnikami boskiej natury* (por. 2P 1,4).

Na takiej podstawie Kościół od samego początku naucza, że cała wola Boga względem każdego człowieka objawiona jest w Ewangelii Jezusa i w nauczaniu Apostołów. Mamy więc dostęp do orędzia *Tego, który nas miłuje* (por. Ap 1,5), a słuchanie Ewangelii prowadzi nas do komunii z Ojcem i Jego Synem (por. 1 J 1,2).

Dlatego Kościół, poprzez ustanowienie Niedzieli Biblijnej, zaprasza nas do codziennego – osobistego i wspólnotowego – czytania Pisma świętego w rodzinach. Mogą nam w tym również pomóc telewizyjne i radiowe programy biblijne. Sięgajmy po dobre komentarze do czytań mszalnych w tygodnikach katolickich! Twórzmy w parafiach kręgi biblijne a w diecezjach Szkoły Słowa Bożego jako żywe Domy Słowa, aby Ewangelia nie była bezdomna! Oby Pismo święte nie było jedną z wielu książek porzuconych na półce!

4. Objawienia prywatne

Objawienie Boże dokonane w Osobie Chrystusa, a także w Jego czynach i słowach – jak uczy Sobór Watykański II – nigdy nie przeminie, bo nie przemija zmartwychwstały Jezus i Jego Ewangelia. Dlatego Bóg objawia się nam także dzisiaj, gdy wraz z Kościołem otwieramy Pismo święte, aby w duchu wiary je czytać i wyjaśniać metodami, którymi

posługuje się ludzki rozum. Natomiast *nie należy się już spodziewać żadnego nowego objawienia Boga przed chwalebny ukazaniem się Pana naszego Jezusa Chrystusa (por. 1Tm 6,14 i Tt 2,13) (Konstytucja o Objawieniu Bożym, 4)*. Jeżeli więc ktoś chciałby jeszcze dzisiaj pytać Boga albo *pragnąłby jakichś wizji lub objawień, nie tylko postępowałby błędnie*, stwierdza św. Jan od Krzyża, *ale także obrażałby Boga, nie mając oczu utkwionych jedynie w Chrystusie, szukając innych rzeczy lub nowości (Katechizm Kościoła Katolickiego, 65)*.

Dane ludziom objawienia prywatne nie dodają nic nowego do Objawienia Bożego, które jest przekazywane w Piśmie świętym i w żywej Tradycji Kościoła. Niczego też w nim nie przekreślają i nie poprawiają. Pełnią wobec niego służebną rolę. Udzielane są przez Boga pojedynczym osobom, aby Kościołowi powszechnemu lub wspólnotom lokalnym czy określonym grupom mocniej przypomnieć prawdę już obecną w Piśmie świętym i Tradycji. W ten sposób mogą pomóc w pełniejszym przeżywaniu tej prawdy w konkretnym czasie (por. *Katechizm Kościoła Katolickiego, 67*). Przez świętą Faustynę – na przykład – Pan Jezus przypomniał całemu Kościołowi prawdę o miłosierdziu Boga, objawioną już w Starym i Nowym Testamencie, aby wybrzmiała na nowo i owocowała w życiu współczesnego świata. Podobnie liczne objawienia maryjne niczego nie dodają do Ewangelii. Zalecana w nich modlitwa różańcowa – jak uczy bł. Jan Paweł II – jest „modlitwą ewangeliczną”, a wezwania do nawrócenia i pokuty aktualizują pierwsze zdanie Dobrej Nowiny głoszonej przez Jezusa: *Przybliżyło się do was Królestwo Boże! Nawracajcie się i wiercie w Ewangelię (Mk 1,15)*. Z kolei, objawienia prywatne, dawane ludziom w postaci wizji czy głębokich przeżyć religijnych, służą najczęściej temu, aby ich nawrócić, pogłębić ich więź z Bogiem bądź umocnić na drodze dawania świadectwa Chrystusowej Ewangelii. Nieraz pomagają one odkryć nowe powołanie czy charyzmat. *Jest to pomoc, którą otrzymujemy, ale nie mamy obowiązku z niej korzystać (Verbum Domini, 14)*.

Należy więc pamiętać, że *wartość objawień prywatnych różni się zasadniczo od jedynego Objawienia publicznego: to ostatnie wymaga naszej wiary; w nim bowiem ludzkimi słowami i za pośrednictwem żywej wspólnoty Kościoła przemawia do nas sam Bóg (Verbum Domini, 14)*. Natomiast każde objawienie prywatne, aby mogło być użyteczne dla innych osób, a nawet dla ogółu wiernych, musi być uznane przez Urząd Nauczycielski Kościoła. Dlatego trzeba zachować wielką ostrożność w przyjmowaniu treści dotyczących wiary i moralności zawartych w objawieniach prywatnych. Pamiętajmy o mocnych słowach świętego Pawła z Listu do Galatów: *Ale gdybyśmy nawet my lub anioł z nieba głosił wam Ewangelię różną od tej, którą wam głosiliśmy – niech będzie przeklęty! Już to przedtem powiedzieliśmy, a teraz jeszcze mówię: Gdyby wam kto głosił Ewangelię różną od tej, którą [od nas] otrzymaliście – niech będzie przeklęty! (Ga 1,8-9)*. Teksty zgodne z nauką Kościoła są potwierdzone opinią upoważnionego teologa i mają tzw. „imprimatur”, czyli aprobatę Biskupa lub Wyższego Przełożonego Zakonnego. I tylko takie pisma powinny kształtować naszą wiarę, poglądy i postawy.

Umiłowani w Chrystusie Panu!

Obchodzona dziś po raz czwarty Niedziela Biblijna, która otwiera Tydzień Biblijny, to doskonała okazja, aby w naszych sercach i rodzinach odnowić przymierze z Bogiem. Poruszeni Jego miłością, dokonajmy intronizacji księgi Pisma świętego w naszych domach i kościołach. Wyłóżmy ją w najważniejszym miejscu mieszkania, zapalmy świece, odczytajmy stosowny fragment, który nam podpowiada rozum i serce. Niech słowa Jezusa z dzisiejszej Ewangelii: *Pokój wam! (...) Czemu jesteście zmieszani i dlaczego wątpliwości budzą się w*

waszych sercach? (...) Ja Jestem! (Łk 24,36.38-39) zapadną w nasze serca jako zapewnienie, że Bóg jest z nami, że wprowadza ład w nasze życie i nim kieruje.

Na owocne przeżywanie spotkania z Jezusem Chrystusem, żywym Słowem Boga, zawierając wszystkich Maryi, Matce Słowa Wcielonego, z serca Wam błogosławimy.

Podpisali: Pasterze Kościoła katolickiego w Polsce obecni na 357. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski w Warszawie, w dniach 13-14 marca 2012 r.

KURIA DIECEZJALNA

Kielce, dnia 16 kwietnia 2012 r.

Nr OA – 19/12

List należy odczytać w Niedzielę Biblijną, 22 kwietnia 2012 r.

Ks. Inf. Jan Szarek
WIKARIUSZ GENERALNY